

OD ISTOG AUTORA

DNEVNIK JEDNOG ČAROBNJAKA

ALHEMIČAR

BRIDA

ANĐEO ČUVAR

NA OBALI REKE PJEDRE SEDELA SAM I PLAKALA

MAKTUB

PETA GORA

VERONIKA JE ODLUČILA DA UMRE

ĐAVO I GOSPOĐICA PRIM

JEDANAEST MINUTA

PRIRUČNIK ZA RATNIKA SVETLOSTI

ZAHIR

VEŠTICA IZ PORTOBELA

ALEF

RUKOPIS OTKRIVEN U AKRI

PRELJUBA

BITI KAO REKA

ŠPIJUNKA

POBEDNIK JE SAM

HIPPI

STRELAC

NAJVIŠI DAR

**PAULO
KOELJO**

**DNEVNIK
JEDNOG
ČAROBNJAKA**

Prevela s portugalskog
Jasmina Nešković

Laguna

Naslov originala

Paulo Coelho

O DIÁRIO DE UM MAGO

Copyright © 1987 by Paulo Coelho

This edition was published by arrangements with Sant Jordi
Asociados Agencia Literaria S.L.U. Barcelona, Spain.
All Rights Reserved

[http:// paulocoelhoblog.com/](http://paulocoelhoblog.com/)

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

**DNEVNIK
JEDNOG
ČAROBNJAKA**

Sadržaj

<i>Napomena</i>	9
<i>Dvadeset pet godina kasnije.</i>	15
Prolog	21
Dolazak	25
Sen Žan Pie-dePor	31
VEŽBA SEMENKE	45
Tvorac i tvorevina.	47
VEŽBA BRZINE	54
Svirepost.	62
VEŽBA SVIREPOSTI	73
Glasnik.	75
OBRED GLASNIKA	84
Ljubav	90
BUĐENJE INTUICIJE (VEŽBA VODE)	103
Venčanje	106
Ushićenje	118

OBRED PLAVE KUGLE	128
Smrt	131
VEŽBA SAHRANJIVANJA ŽIVOG	143
Lični poroci	149
Pobeda	153
DISANJE RAM-A.	167
Ludilo	168
VEŽBA SENKI.	179
Naređenje i izvršenje	188
VEŽBA SLUŠANJA.	197
Predanje	207
VEŽBA IGRE	215
Sebreiro	226
Epilog: Santiago de Kompostela.	249
<i>O autoru</i>	251

Napomena

Kad smo započeli hodočašće, bio sam ubeđen da ostvarujem jedan od najvećih snova svoje mladosti. Ti si za mene bio vrač don Huan, a ja sam oživljavao Kastanedinu sagu o potrazi za čudesnim.

Ali ti si junački odoleo svim mojim pokušajima da te pretvorim u heroja. To je znatno otežavalo naš odnos, sve dok nisam shvatio da se Čudesno nalazi na Putu običnih ljudi. Zato je danas to saznanje najveća dragocenost koju imam u životu. Ono mi omogućava da učinim šta god poželim i pratiće me zanavek.

Zbog tog saznanja – koje sad pokušavam da podelim s drugima – ova knjiga će biti posvećena tebi, Petruse.

Autor

*O Marija,
začela bez greha,
moli se za nas koji se u tebe uzdamo.*

*A oni rekoše: Gospode!
Evo ovdje dva mača.
A on im reče: dosta je.*

Jevanđelje po Luki, 22: 38

Dvadeset pet godina kasnije

Teško je poverovati da je prošlo već dvadeset pet godina otkako sam obavi svoje prvo (i jedino) hodočašće pešice do Santjaga de Kompostele. Bio je to presudan trenutak, kada sam prestao da odgađam svoje planove i odlučio da se posvetim jedinom zanimanju kojim sam sanjao da se bavim u životu: pisanju. Još teže je poverovati da je *Dnevnik jednog čarobnjaka*, objavljen prvi put kod jednog malog izdavača u Rio de Žaneiru, i dalje jedna od mojih najprodavanijih i najprevođenijih knjiga u čitavom svetu. Zato bih, u ovom jubilarnom izdanju koje je upriličila Editota Sekstante, voleo da se osvrnem unazad i osmotrim samog sebe.

Dakle, evo nas ponovo u jednom julskom ili avgustovskom popodnevnu 1986. Afiž, kafa, mineralna voda, ljudi koji šetaju i ćaskaju. Pejzaž: ogromne ravnice koje se prostiru

od Kastroheresa. Bliži se moj rođendan, odavno sam napustio Sen Žan Pie-de-Por i nalazim se na malo više od polovine puta koji vodi u Santjago de Kompostelu.

Brzina pešačenja: dvadeset kilometara dnevno.

Sve mi deluje nestvarno.

Šta ja tu radim? To pitanje me i dalje proganja iako je prošlo već nekoliko nedelja.

Tražim jedan mač. Izvršavam jedan obred RAM-a, malog reda unutar Katoličke crkve, koji se ne bavi tajnama ili misterijama, već samo pokušava da pronikne u simbolični jezik sveta. Mislim da sam u zabludi, da je duhovno traganje nešto što je lišeno i smisla i logike, i da bi mi bilo bolje da sam u Brazilu i da se bavim onim čime sam se oduvek bavio.

Sumnjam u svoju iskrenost u ovom traganju – jer je veoma naporno tražiti jednog Boga koji se nikad ne ukazuje, moliti se uvek u određeno vreme, hoditi neobičnim putevima, podvrgavati se strogoj disciplini, primati i izvršavati naređenja koja mi izgledaju besmisleno.

To je suština: sumnjam u svoju iskrenost.

Petrus, moj vodič, uporno ponavlja da put pripada svima, da pripada običnim ljudima, što mene ispunjava dubokim razočaranjem. Mislio sam da će mi sav uloženi trud obezbediti istaknuto mesto među retkim izabranicima koji su se približili velikim arhetipskim predstavama Univerzuma. Smatrao sam da ću napokon otkriti da su istinite sve one priče o tajnoj vladavini tibetanskih mudraca, o čarobnim napicima koji imaju moć da izazovu ljubav tamo gde ne postoji ni privlačnost, o obredima u kojima se, najednom, otvore vrata Raja.

Ali ništa od toga: nalazimo se na putu običnih ljudi.

To je ushićenje koje nas povezuje sa Svetim Duhom, a ne čitanje stotina, hiljada klasičnih spisa. Volja da poverujemo da je život čudo omogućava da se čuda dese, a ne takozvani tajni obredi ili posvećivački redovi. Uostalom, ono što čoveka zaista čini čovekom jeste njegova spremnost da ispuni svoju sudbinu – a ne teorije koje razvija oko tajne postojanja.

I evo, tu sam. Na malo više od pola puta koji vodi u Santjago de Kompostelu. Ako je sve već tako jednostavno, kao što kaže Petrus, čemu onda ova zaludna pustolovina?

Tog popodneva, u tom kafeu, davne 1986, ja još ne znam da ću kroz šest ili sedam meseci napisati knjigu o tom svom iskustvu.

Ne znam da kroz moju dušu već korača pastir Santjago u potrazi za svojim blagom, da se jedna žena po imenu Veronika sprema da proguta šaku pilula s namerom da izvrši samoubistvo, da će Pilar sesti na obalu reke Pjebre i napisati, plačući, svoj dnevnik. Ne mogu ni da zamislim da ću posle dvadeset pet godina napisati knjigu koja govori o jednom drugom značajnom hodočašću u mom životu, koje me je odvelo u susret jednoj misterioznoj tački zvanoj Alef.

Jedino znam da prevaljujem taj besmisleni i jednolični Put. Ne postoji faks, mobilni telefon, konačišta su retka, moj vodič sve vreme deluje razdražljivo a ja nemam pojma šta se dešava u Brazilu.

Jedino što u tom trenutku znam to je da sam napet, nervozan, jer sam upravo shvatio da ne mogu više da radim ono što sam dosad radio – pa makar to značilo da treba da

se odrekнем pristojne sume novca krajem svakog meseca, izvesne emotivne stabilnosti, posla čijim sam veština-ma već ovladao.

Moram da se promenim, da se zaputim u susret svome snu, snu koji mi izgleda detinjast, smešan, neostvarljiv: da postanem pisac, što sam oduvek potajno želeo da budem, ali nisam imao smelosti da pokušam.

Petrus ispija svoju kafu, mineralnu vodu, traži da platim i nastavlja put pre no što sam dobio kusur. Ostalo je još nekoliko kilometara do sledećeg naselja.

Ljudi i dalje šetaju i ćaskaju, gledajući krajičkom oka dvojicu sredovečnih hodočasnika i verovatno misle kakvih sve čudaka ima na svetu, osoba uvek spremnih da ožive jednu već odavno mrtvu prošlost.* Temperatura je sigurno oko dvadeset sedam stepeni Celzijusovih, jer se bliži večer.

Hteo bih da se menjam?

Mislim da ne bih, ali me je taj put preobrazio.

Hteo bih da upoznam tajne?

Mislim da bih, ali put me uči da tajne ne postoje, i da – kao što je govorio Isus Hristos – nema ničeg skrivenog što neće biti otkriveno.

Uostalom, sve se dešava potpuno suprotno mojim očekivanjima.

Obuzet sam svojim mislima, svojim nedoumicama, a Petrus je sigurno zaokupljen razmišljanjem o svom poslu

* U godini kad sam išao na hodočašće svega četrsto osoba je prešlo Put za Santjago. Godine 2010, prema zvaničnim statistikama, četrsto pedeset osoba je prolazilo – dnevno – ispred kafea koji pominjem u tekstu.

u Milanu. Ovde je zato što ga, na neki način, na to obavezuje Tradicija, ali verovatno čeka da se ovo pešačenje što pre završi pa da može ponovo da se posveti onome što voli da radi.

Hodali smo skoro do kraja dana ne prozborivši ni reči. Bili smo izolovani od sveta u našem prinudnom zajedništvu. Santiago de Kompostela je negde ispred nas, a ja ne mogu da zamislim da me taj put vodi ne samo u taj grad, već i u mnoge druge gradove sveta.

Tog popodneva ni ja ni Petrus ne znamo da će me put odvesti i u Milano, njegov grad, gde ću stići desetak godina kasnije, s knjigom zvanom *Alhemičar*.

Koračam u pravcu te budućnosti – tog julskog ili avgustovskog popodneva 1986.

Paulo Koeljo

Prolog

– I neka, pred Svetim licem RAM-a, tvoje ruke dotaknu Reč Života, i neka dobiješ toliku snagu da možeš da pro-nosiš svedočanstvo o njoj do nakraj sveta!

Učitelj podiže uvis moj mač, ne vadeći ga iz korica. Vatra se rasplamsala i zapucketala, što je bio dobar znak, znak da obred treba da se nastavi. Tada sam kleknuo i golim rukama počeo da kopam zemlju ispred sebe.

Bila je noć 2. januara 1986. i nalazili smo se na vrhu jedne gore u Sera du Maru, nedaleko od planinskog venca poznatog po imenu Crne Igle. Osim mene i mog Učitelja bili su tu još i moja žena, jedan moj učenik, jedan vodič iz tog kraja i jedan predstavnik velikog bratstva zvanog *Predanje*, koje okuplja ezoterijske redove iz celog sveta. Svi prisutni – uključujući i vodiča, koji je prethodno bio upoznat s onim što će se dešavati – učestvovali su u mom rukopoloženju za Majstora Reda RAM-a.

Iskopao sam plitku ali dugačku rupu u zemlji. U svečanoj tišini dotakao sam zemlju izgovarajući obredne reči. Tada mi je prišla moja žena i predala mi mač kojim sam se služio duže od deset godina i koji mi je sve to vreme pomagao u nebrojenim magijskim zahvatima. Položio sam mač u rupu koju sam iskopao, a zatim ga zatrpaio zemljom koju sam ponovo poravnao. Dok sam to obavljao, sećao sam se iskušenja kroz koja sam prolazio, saznanja koja sam stekao i pojava koje sam uspevao da izazovem samo zato što sam imao uza sebe taj drevni mač, koji mi je oduvek bio prijatelj i saveznik. Sada će ga progutati zemlja, a gvožđe njegove oštrice i drvo njegove drške ponovo će poslužiti kao hrana mestu iz kojeg je crpeo svoju silnu Moć.

Učitelj mi priđe i spusti ispred mene, na zemlju u koju sam zakopao stari, moj novi mač. Tada su svi raširili ruke, a Učitelj je, upotrebivši svoju Moć, izazvao da se pojavi oko nas neka čudnovata svetlost koja nije sijala, ali je bila vidljiva i davala našim licima novu boju, drugačiju od žutog odsjaja vatre koji nas je do tada obasjavao. Onda je, izvukavši iz korica svoj mač, dotakao njime moju glavu i ramena, govoreći:

– U ime Moći i Ljubavi RAM-a proglašavam te majstorom i vitezom Reda, danas i do kraja tvojih zemaljskih dana. R od Rigor (strogost), A od Amor (ljubav) M od Mizerikordija (milosrđe); R od Regnum (kraljevstvo), A od Agnus (jagnje), M od Mundi (sveta). Kad preuzmeš svoj mač, ne dozvoli nikad da dugo stoji u koricama jer će da zarda. Ali kad izađe iz korica, neka se nikad ne vrati u njih pre no što učini neko Dobro, prokrči neki Put ili se napije krvi nekog Neprijatelja.

I vrhom svog mača napravi malu posekotinu na mojoj glavi. Od tog trenutka više nisam morao da ćutim. Nisam morao da se libim svojih sposobnosti, niti da krijem čuda koja sam naučio da činim na putu Predanja. Od tog trenutka postao sam Čarobnjak.

Pružio sam ruku da uzmem svoj novi mač, od čelika koji ne rđa i od drveta koje ne truli, s crveno-crnom drškom i crnim koricama. Međutim, tek što sam dotakao korice i spremao se da privučem mač k sebi, Učitelj zakorači prema meni i nagazi me po prstima tako jako da sam zajaukao od bola i ispustio mač.

Pogledao sam ga ne shvatajući ništa. Ona čudnovata svetlost se raspršila a plamen vatre je Učiteljevom licu davao natprirodni izgled.

Hladno me je pogledao, pozvao moju ženu i predao joj novi mač. Onda se okrenuo prema meni i rekao:

– Skloni svoju ruku koja te obmanjuje! Jer put Predanja nije put retkih izabranika, nego put svih ljudi! I ta Moć koju umišljaš da imaš ne vredi ništa, jer nije Moć koja se deli s drugim ljudima! Morao si da odbiješ mač, i da si to učinio on bi ti bio uručen jer bi tvoje srce bilo čisto. Ali, kao što sam se i bojao, u najuzvišenijem trenutku ti si poklekao i pao. I zbog svoje pohlepe moraćeš ponovo da se zaputiš u potragu za svojim mačem. I zbog svoje oholosti, moraćeš da ga tražiš među običnim ljudima. I zbog svoje opčinjenosti čudima, moraćeš mnogo da se boriš da bi povratio ono što ti je moglo biti velikodušno poklonjeno.

U tom trenutku kao da se čitav svet srušio ispod mojih nogu. Ostao sam da klečim, bez reči, bez želje da o bilo čemu mislim. Kad sam već jednom zakopao svoj stari

mač u zemlju, nisam više mogao da ga ponovo uzmem. A pošto mi novi nije bio predat, ponovo sam se našao na početku, bez moći i bez odbrane. Na dan mog rukopoloženja, koje bi me uzdiglo do nebeskih visina, surovost mog Učitelja, koji me je zgazio po prstima, ponovo me je bacila u svet Mržnje i Zemlje.

Vodič je ugasio vatru, a moja žena mi je prišla i pomogla mi da ustanem. Moj mač je sad bio u njenim rukama, a po pravilima Predanja nisam smeo da ga dotaknem bez dozvole mog Učitelja. Silazili smo ćutke kroz gustu šumu, prateći svetlost vodičeve baterijske lampe, i napokon stigli do uskog zemljanog puta gde smo ostavili kola.

Niko se nije sa mnom pozdravio. Žena je stavila mač u prtljažnik i pokrenula motor. Dugo smo ćutali dok je ona vozila oprezno i polako, zaobilazeći rupe i izbočine na putu.

– Ne brini ništa – rekla je, pokušavajući da me malo ohrabri. – Ubeđena sam da ćeš uspeti da ga povratiš.

Upitao sam je šta joj je Učitelj rekao.

– Rekao mi je tri stvari. Prvo, da je trebalo toplije da se obuče jer je gore bilo mnogo hladnije nego što je očekivao. Drugo, da ga ništa od onog što se desilo nije iznenadilo jer se to već dešavalo mnogima koji su bili na tvom mestu. I treće, da će tvoj mač da te čeka određenog dana u određenom vreme na nekom mestu na putu koji moraš da pređeš. Ja ne znam ni kog dana ni u koliko sati. Samo mi je naznačio mesto gde treba da ga sakrijem da bi ga ti pronašao.

– A koji je to put? – upitao sam nervozno.

– E, to mi nije baš najbolje objasnio. Rekao mi je samo da potražiš na mapi Španije jedan stari, srednjovekovni put, poznat kao Čudesni Put za Santjago.